

Ο Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος περί Πνευματικής ελευθερίας και υπακοής στον Θεό μέσα από την προς Ρωμαίους Επιστολή

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων



Στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσης, πραγματοποιήθηκε, χθες το απόγευμα, το καθιερωμένο απογευματινό κήρυγμα της Κυριακής, το οποίο τελείται κάθε εβδομάδα με πνευματική ωφέλεια για τους πιστούς.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος ανέπτυξε το θέμα «Διδαχή στην προς Ρωμαίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου»

, μετά την τέλεση της ιεράς Παρακλήσεως, εστιάζοντας στο 6ο κεφάλαιο της Επιστολής και στο μυστήριο της ανθρώπινης ελευθερίας, καθώς και στην ευθύνη της προσωπικής επιλογής.

Υπενθύμισε, με αφορμή και το αποστολικό ανάγνωσμα «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ’ οὐ πάντα συμφέρει... ἀλλ’ οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος», ότι ο άνθρωπος μπορεί να έχει την αίσθηση της ελευθερίας, όμως η αληθινή ελευθερία κρίνεται από το αν εξουσιάζεται ή όχι από κάτι. Γι’ αυτό, τόνισε, η επιλογή και η απόφαση οφείλουν να είναι δικές μας, είτε για να υποστούμε τις συνέπειες μιας λανθασμένης πορείας, είτε για να γευθούμε τη χαρά της κοινωνίας με τον Θεό, που ελευθερώνει τον άνθρωπο μέσα στη σχέση με τον Ιησού Χριστό.

Αναπτύσσοντας την παύλεια εικόνα της «δουλείας», επισήμανε ότι ο άνθρωπος πλάστηκε να βασιλεύει της κτίσεως, όμως από δική του προαίρεση παρέδωσε το δώρο της ελευθερίας «στα πόδια» της αμαρτίας, αναγάγοντάς την σε «βασίλισσα» της ζωής του. Έτσι, η αμαρτία τσαλαπατά την ελευθερία και μετατρέπει τον άνθρωπο σε σκλάβο των παραλόγων θελημάτων της. Υπογράμμισε ακόμη ότι οι επιθυμίες της σαρκός δεν είναι από μόνες τους κακές, αφού και το σώμα είναι δώρο Θεού, αλλά η προαίρεση του ανθρώπου είναι εκείνη που καθιστά τις επιθυμίες επικίνδυνες. Η αρχική «γλύκα» της αμαρτίας, όπως σημείωσε, σύντομα μεταβάλλεται σε πίκρα και εξάρτηση, και τότε η αμαρτία από ωραία «βασίλισσα» γίνεται σκληρή τύραννος, φέρνοντας ως παράδειγμα τη φιλαργυρία, την οποία ο Ιερός Χρυσόστομος παρουσιάζει ως τύραννο που βασανίζει την ανθρωπότητα.

Μέσα σε αυτή την πραγματικότητα, ο Σεβασμιώτατος ανέδειξε τη φιλόανθρωπη θεία παρέμβαση. Ο Δημιουργός δεν ανέχεται να βλέπει το πλάσμα Του να βασανίζεται και να σύρεται «σιδεροδέσμιος» στη λάσπη της αμαρτίας και στο βάραθρο του θανάτου, γι’ αυτό ο Χριστός ήλθε, ενανθρωπήθηκε και ύψωσε την απελευθερωτική Του αγάπη επάνω στον Σταυρό, καταλύοντας το κράτος της αμαρτίας και του θανάτου. Το Πανάγιο Αίμα Του, τόνισε, έγινε και εξακολουθεί να γίνεται λυτρωτική Χάρις για κάθε άνθρωπο που αγωνίζεται και βασανίζεται από τη δουλεία της αμαρτίας.

Στη συνέχεια, με βάση την προτροπή του Αποστόλου Παύλου «Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι», κάλεσε τους πιστούς να μην επιτρέπουν στην αμαρτία να «βασιλεύει», αλλά να προσφέρουν τα μέλη τους ως «όπλα δικαιοσύνης» στον Θεό. Εξήγησε ότι τα ίδια μέλη και οι ίδιες αισθήσεις μπορούν να γίνουν είτε όργανα ανομίας είτε εργαλεία αρετής, ανάλογα με τη χρήση τους, και η χρήση εξαρτάται από την ελεύθερη διάθεση και την προαίρεση του ανθρώπου. Όπως τα ίδια όπλα μπορεί να τα χρησιμοποιήσει και ο στρατιώτης για

την πατρίδα και ο ληστής για το κακό, έτσι και το μάτι, η γλώσσα, τα χέρια, μπορούν να υπηρετήσουν είτε την αμαρτία είτε τον Θεό, όταν ο άνθρωπος αγωνίζεται να μεταβάλει την καρδιά και τον λογισμό του.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στη διάκριση νόμου και Χάριτος. Στην Παλαιά Διαθήκη ο νόμος ελέγχει την παράβαση, ενώ στη Νέα Διαθήκη η Χάρις όχι μόνο συγχωρεί και «λύει» την παράβαση, αλλά χαρίζει και δύναμη εφαρμογής του ευαγγελικού ήθους. Γι' αυτό, υπογράμμισε, το ότι ο Χριστός συγχωρεί δεν σημαίνει ότι δικαιολογεί την αμαρτία, ούτε ότι διευκολύνει τη διάπραξή της, αλλά θεραπεύει τον αμαρτωλό και κλείνει, δεν ανοίγει, πληγές. Στο ίδιο πνεύμα εξήγησε και τη φράση του Αποστόλου «μὴ γένοιτο», ως απόλυτη άρνηση κάθε διαστρέβλωσης των ευαγγελικών αληθειών.

Επανερχόμενος στο θέμα της «δουλείας», τόνισε ότι υπάρχει δουλεία που ισοδυναμεί με τυραννία και θάνατο, και υπάρχει δουλεία που ισοδυναμεί με την πιο ωραία ελευθερία. Η υποταγή στον Χριστό είναι τιμητική, γιατί ο ίδιος ο Κύριος «ἔλαβε δούλου μορφήν», και ο ζυγός Του είναι ευχάριστος, «ὁ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἑλαφρόν ἐστιν». Δεν μπορούμε να υπηρετούμε δύο κυρίους, γι' αυτό η απελευθέρωση από την αμαρτία συνεπάγεται εκούσια υπακοή στον Θεό, η οποία καρποφορεί αγιασμό.

Ολοκληρώνοντας, ο Σεβασμιώτατος στάθηκε στα αποτελέσματα των δύο δρόμων: «τὰ γὰρ ὁψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν», σημειώνοντας ότι η αμαρτία πληρώνει με ντροπή και πνευματικό θάνατο, δηλαδή χωρισμό από τον Χριστό, ενώ ο Θεός χαρίζει ως δωρεά την αιώνια ζωή. Προέτρεψε, τέλος, σε «επαναστατική μεταβολή» ζωής, να αφιερώσουμε στον Χριστό την ίδια, και ακόμη μεγαλύτερη, αφοσίωση από εκείνη που κάποτε δίναμε στην αμαρτία, χωρίς να υποτιμούμε τα «μικρά» πάθη, γιατί από αυτά γεννώνται τα μεγάλα.

Κλείνοντας, έκανε και λειτουργική αναφορά στην πορεία προς τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή, επισημαίνοντας ότι αρχίζει η τρίτη εβδομάδα προ της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, κατά την οποία η Τετάρτη και η Παρασκευή είναι νηστεία, ενώ την Κυριακή της Απόκρεω παύει στη διατροφή μας το κρέας, ως κλιμακωτή και παιδαγωγική προετοιμασία για την είσοδό μας στον πνευματικό αγώνα της νηστείας.



